

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120444512
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6120444512.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: T. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. H. XXXX/X, T. - W., právne zastúpený: BELLAN & Partners, s. r. o., so sídlom Jilemnického 30, Martin, IČO: 52 934 969, o zaplatenie 20.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/40/2021-173 zo dňa 01.02.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.035,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.044,79 eur od 25.03.2020 do 20.09.2021, zo sumy 18.803,62 eur od 21.09.2021 do 18.10.2021, zo sumy 18.562,45 eur od 19.10.2021 do 15.11.2021, zo sumy 18.321,28 eur od 16.11.2021 do 16.12.2021 a zo sumy 18.080,11 eur od 17.12.2021 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III., ktorým rozhodol, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej 2/ zaviazanej k plneniu platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.12.2020, sp. zn. 13Up/2171/2020 zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia a vo výroku IV., ktorým žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, potvrdzuje.

Vo výroku II. zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.035,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.044,79 eur od 25.03.2020 do 20.09.2021, zo sumy 18.803,62 eur od 21.09.2021 do 18.10.2021, zo sumy 18.562,45 eur od 19.10.2021 do 15.11.2021, zo sumy 18.321,28 eur od 16.11.2021 do 16.12.2021 a zo sumy 18.080,11 eur od 17.12.2021 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti konanie zastavil. Tretím výrokom určil, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej 2/ zaviazanej k plneniu platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.12.2020, sp. zn. 13Up/2171/2020 zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia. O trovách prvoinstančného konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 45 ods. 1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 489, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení

účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 10 ods. 1, 3, 4 zák. č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Na základe predmetnej zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 23.000 eur, ktorý sa zaviazali spoločne a nerozdielne splácať v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaní si svoju povinnosť splácať úver riadne a včas neplnili, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Procesná obrana žalovaného spočívala vo vznesenej námietke premlčania, nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a prekážke *res iudicata*. So žalovaným vznesenou námietkou premlčania sa okresný súd vysporiadal s poukazom na to, že v prípade, ak sa dlžník dostane do omeškania so zaplatením splátky, premlčacia doba jednotlivých splátok plynie odo dňa ich zročnosti. Avšak, ak pre niektorú z takto nezaplatených splátok veriteľ pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého dlhu, premlčacia doba pre túto a ďalšie splátky začína plynúť odo dňa zročnosti splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti. V prejednávanej veci právny predchodca žalobcu využil svoje právo a vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019. Ešte pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru boli žalovaní vyzvaní na úhradu omeškaných splátok a zároveň boli upozornení na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Zásienka adresovaná žalovanému bola uložená na pošte dňa 06.11.2019. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti pre nesplnenie splátky splatnej najneskôr dňa 15.08.2019 (nie 15.11.2019 ako uvádzal žalobca), keďže splátky boli splatné k 15. dňu v mesiaci. Došlo k splneniu zákonných predpokladov v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Žalobca bol ku dňu vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru v omeškaní dlhšie ako tri mesiace a zároveň bol upozornený na možnosť uplatnenia tohto práva. V súlade s ust. § 103 OZ všeobecná 3 ročná premlčacia doba začala najneskoršie plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Zmluvné strany si dohodli plnenie v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti začala plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú došlo k tomuto vyhláseniu, a to aj pre splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala. Banka postúpila žalobcovi pohľadávku z úveru, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Ku dňu postúpenia bol úver splatný v celom rozsahu. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 30.10.2019, ktorý bol uložený na pošte dňa 06.11.2019, upozornil žalovaného, že ku dňu 30.10.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky z úveru č. 5071245550 vo výške 8.043,82 eur (výška zameškaných splátok od februára 2018 do októbra 2019). Zároveň ho vyzval na úhradu dlhu v lehote 15 dní a upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.12.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovaným, že nastal prípad porušenia zmluvných podmienok a banka vyhlásila ku dňu 01.12.2019 mimoriadnu splatnosť úveru. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je zároveň potrebné považovať aj za výzvu na plnenie predčasne splatného dlhu. Obe listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Rovnako ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky. Nič na tom nemení skutočnosť, že žalovaným neboli prevzaté. K námietke žalovaného týkajúcej sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci si okresný súd prejudiciálne posúdil, či sa v danej veci jedná o prekážku *res iudicata*, pričom dospel k záveru, že platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť len vo vzťahu k pôvodne žalovanej 2/. Žalovanému sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť do vlastných rúk, preto bolo vylúčené, aby voči nemu platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa exekučným titulom. Keďže zo strany žalovaného nedošlo k splneniu dlhu a žalovaný v konaní nevyprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by popierali dôvodnosť a výšku žalobného návrhu, súd prvej inštancie ho zaviazal na zaplatenie sumy 19.035,32 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 18.080,11 eur a z neuhradeného zmluvného úroku vo výške 955,21 eur. Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením svojho záväzku do omeškania, súd zároveň priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z neuhradenej istiny zohľadňujúc čiastočné úhrady dlhu po podaní žaloby. Okresný súd zároveň rozhodol, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej 2/ zaviazanej k plneniu platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.12.2020, sp. zn. 13Up/2171/2020, zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia. Pôvodne žalovaná 2/ ako spoludlžník zo Zmluvy o úvere už je právoplatne zaviazaná k plneniu platobným rozkazom, ktorý vo veci vydal Okresný súd Banská Bystrica. Vo vzťahu k žalovanému došlo k zrušeniu platobného rozkazu, preto súd o nároku žalobcu voči žalovanému musel rozhodnúť samostatným rozhodnutím. Procesné spoločenstvo

žalovaných je samostatné, napriek ich solidarite podľa hmotného práva. Žalobca sa podľa hmotného práva môže domáhať splnenia celého splatného záväzku len voči pôvodne žalovanej 2/ alebo len voči žalovanému, prípadne solidárne od oboch z nich. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Skonštatoval, že žalobca bol úspešný aj v časti zastavenia konania, nakoľko k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pre plnenie dlhu po podaní žaloby. Plnenie dlhu prostredníctvom exekúcie nemožno pričítať na ťarchu žalobcu.

4. Proti výroku I. a nadväzného výroku IV. o trovách konania uvedeného rozsudku podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100% eventuálne navrhol, aby zrušil odvolaním napadnuté výroky rozsudku a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa názoru žalovaného prvoinštančný súd správne konštatoval, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 04.06.2015, titulom ktorej bola žalovanému ako dlžníkovi poskytnutá pôžička v celkovej hodnote 23.000,- eur, je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko v tejto zmluve vystupuje právny predchodca žalobcu ako banka v pozícii dodávateľa, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti, zatiaľ čo žalovaný uzatváral predmetnú zmluvu o splátkovom úvere jednoznačne ako spotrebiteľ. Žalovaný poukázal na dôvodné pochybnosti v súvislosti s procesom uzatvárania predmetnej zmluvy o splátkovom úvere, pričom z dôkazov doložených v spise vyplýva, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal vynaloženie odbornej starostlivosti v rámci procesu uzatvárania zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, keď neposúdil s odbornou starostlivosťou jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Nezaujímal ho priemer predchádzajúcich príjmov žalovaného minimálne za obdobie 3 mesiacov ani výdavky žalovaného, ani či má vytvorenú dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa, keďže žalovanému poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii. Aktívne nezisťoval bonitu žalovaného so skúmaním jeho výdavkov, rodinného stavu, počtu vyživovacích povinností a pod. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobcu len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovaného a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Takýto postup právneho predchodcu žalobcu je preto možné v konkrétnych okolnostiach hodnotiť podľa ust. § 11 ods. 2 veta prvá a druhá zák. č. 129/2010 Z.z. ako nekonanie s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň hrubé porušenie tejto povinnosti s dôsledkami, ktoré z porušenia vyplývajú, a to zánik oprávnenia od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Dôsledkom toho je potom absolútna neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pretože tento odporuje zákonu. Nakoľko právny predchodca žalobcu využil svoje právo na zosplatnenie pohľadávky v rozpore so zákonom, na takéto zosplatnenie nie je možné podľa názoru žalovaného prihliadať. Tento ďalej namietal, že neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru založila neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, teda nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Okresnému súdu ďalej vytýkal, že tento sa v rámci konania vôbec nezaoberal tým, či zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky podstatné náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvárania zmluvy. Žalovaný zastal názor, že žaloba je dôvodná len sčasti a že okresný súd mal úver vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov. V podrobnostiach uviedol, že ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je uvedená v zmluve vo výške 11,60%, hoci mala byť správne uvedená 11,72% (vypočítané podľa vstupných údajov o výške pôžičky 23.000,- eur, výške splátky 362,94 eur mesačne, doby splátok 96) z čoho vyplýva, že v zmluve je uvedený nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa. Zmluva taktiež neobsahuje ani všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý odvolaciemu súdu navrhol odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že skutkové tvrdenia žalovaného prednesené v rámci odvolania týkajúce sa námietky nepreukázania vynaloženia odbornej starostlivosti právneho predchodcu žalobcu je potrebné považovať za novoty v odvolacom konaní. Uviedol, že v zásade platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Z obsahu spisu vyplýva, že procesná obrana žalovaného spočívala len vo vznesenej námietke

premlčania a vo všeobecnom konštatovaní, že samotná zmluva je v rozpore s dobrými mravmi, nie v rozporovaní konkrétnych náležitostí zmluvy (RPMN) či postupu právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou.

6. Ďalšie písomné vyjadrenia k veci podané neboli.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.035,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.044,79 eur od 25.03.2020 do 20.09.2021, zo sumy 18.803,62 eur od 21.09.2021 do 18.10.2021, zo sumy 18.562,45 eur od 19.10.2021 do 15.11.2021, zo sumy 18.321,28 eur od 16.11.2021 do 16.12.2021 a zo sumy 18.080,11 eur od 17.12.2021 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III., ktorým rozhodol, že plnením žalovaného alebo pôvodne žalovanej 2/ zaviazanej k plneniu platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.12.2020, sp. zn. 13Up/2171/2020 zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia a vo výroku IV., ktorým žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP. Vo výroku II. zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

8. Prioritne krajský súd zdôrazňuje/opakuje svoju viazanosť nielen rozsahom, ale aj konkrétnymi dôvodmi odvolania, ktoré odvolateľ vymedzí v lehote zákonom stanovenej na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom. Už v tomto „štádiu“ odôvodnenia možno uviesť, že odvolacia argumentácia (odvolacie dôvody) žalobcu, napriek svojej relatívnej rozsiahlosti, takmer vôbec nereagovala na nosné závery rozhodnutia okresného súdu; resp. ak aj na niektoré z nich žalovaný zareagoval, „prehliadal“ konkrétny obsah napadnutého rozsudku.

9. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. K namietanému odvolaciemu dôvodu, podľa ktorého súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, je potrebné uviesť, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP) a vyhodnotenie uvedie v odôvodnení rozhodnutia. Voľné hodnotenie dôkazov neznamená ľubovôľu. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, teda relevancie vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam, zákonnosti z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania a z hľadiska pravdivosti, teda hodnovernosti jeho zdroja. Následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Súd k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov môže v zásade dôjsť len nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, prípadne porušením pravidiel formálnej logiky. Posúdenie zákonných kritérií na aplikáciu toho-ktorého ustanovenia a hodnotiace úvahy súdu, na základe správne a zákonne vykonaných dôkazov bez mylnej interpretácie z nich vyvodенých skutočností, nie je možné považovať za nesprávne skutkové zistenie. Odvolací súd konštatuje, že ani pri rešpektovaní vyšetrovacej zásady súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, pretože výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde aj s poukazom na článok 10 ods. 1 a 2 základných princípov CMP, z ktorého vyplýva, že dôkazy a tvrdenia účastníkov hodnotí súd podľa vlastnej úvahy, v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú silu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/2003).

11. Pokiaľ žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, tak je potrebné najskôr ustáliť, že právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd v spore nevzhladol naplnenie uplatnených odvolacích dôvodov, ktorú skutočnosť odôvodňuje nasledovne:

13. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania platobného rozkazu voči žalovanému a jeho spoludlžníkovi zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej s právnym predchodcom žalobcu dňa 04.06.2015 v sume 20.000,- eur. Žalobca si voči žalovaným neuplatnil neuhradený úrok vo výške 4.578,48 eur, úrok z omeškania vo výške 680,21 eur ani neuhradené poplatky v sume 24,- eur. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz sp. zn. 13Up/2171/2020 zo dňa 17.12.2020, ktorým uložil obom spoludlžníkom splniť žalobcom žiadanú povinnosť alebo v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu podať odpor. Žalovanému sa predmetný platobný rozkaz doručiť nepodarilo (spoludlžníkovi áno), z ktorého dôvodu vec v časti týkajúcej sa žalovaného bola postúpená Okresnému súdu Martin na pokračovanie v konaní v zmysle § 10 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní. Súd prvej inštancie v danom prípade správne posúdil charakter uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere ako spotrebiteľský, pričom taktiež správne z predložených dôkazov vyhodnotil, že žalovaný (spolu so spoludlžníkom) si svoju povinnosť splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnili, z ktorého dôvodu právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný v rámci procesnej obrany vzniesol námietku premlčania, prekážku veci rozhodnutej a namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie sa v bodoch 20., 21. a 22. napadnutého rozsudku dôkladne so vznesenými námietkami vysporiadal.

14. Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil v podstate tým, že žalobca nedostatočne skúmal schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať predmetný úver a že zmluva o úvere neobsahuje podstatné náležitosti, z ktorého dôvodu sa má úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by žalovaný predmetné námietky vznesené v rámci odvolacieho konania uplatňoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Na pojednávaní konanom dňa 01.02.2022 neboli vznesené ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania predtým ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na ust. § 296 CSP, podľa ktorého v spotrebiteľských veciach spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Predmetné ustanovenie vylučuje v spotrebiteľských veciach použitie ustanovení o koncentrácii konania a dáva spotrebiteľovi možnosť predkladať tvrdenia a dôkazy v rozšírenom režime až do momentu vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nie však po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej v rámci podaného odvolania. Takéto nové tvrdenia (nová procesná obrana) predstavuje zo strany žalovaného aplikáciu tzv. novôt v odvolacom konaní.

15. Opravný prostriedok s právom tzv. novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy, čo znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli doteraz použité, ale len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovaného v odvolacom konaní.

16. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len v prípade taxatívne stanovených výnimiek, ktorými sú skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, na vylúčenie sudcu alebo na nesprávne obsadenie súdu, na vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie. Na tomto základe, keďže posudzovaná výhrada žalovaného k skutkovým záverom súdu prvej inštancie sa netýkala procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil odvolacie námietky žalovaného vystavané na nových tvrdeniach, za námietky ktoré nemožno v odvolacom konaní použiť. Naviac

žalovaný ani netvrdil dôvody, pre ktoré nemohol predmetnú argumentáciu použiť bez vlastnej viny už v rámci prvostupňového konania. Je povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný pritom žiadne takéto dôkazy nepredložil. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetné tvrdenia žalovaného nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Nad rámec uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný bol v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Pokiaľ žalovaný mal ambíciu vytykať nedostatočné posudzovanie jeho schopnosti splácať úver, nejedná sa o vadu, na ktorú by súdy prihliadali z úradnej povinnosti. Žalovaný navyš s kvalifikovaným právnym zástupcom mohli takúto námietku vzniesť už počas konania pred súdom prvej inštancie, pričom ani nešpecifikujú dôvody, ktoré by im v takomto postupe bránili. Odvolací súd tak nezhliadol dôvody na postup v zmysle § 366 CSP, teda, že by sa jednalo o novoty v odvolacom konaní a odvolateľ ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Aj keď spotrebiteľ je považovaný pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere za „slabšiu“ stranu, táto skutočnosť už by nemala platiť v konaní pred súdom (až na zákonné výnimky uvedené priamo v jednotlivých zákonných ustanoveniach), nakoľko súd má byť súdom nestranným. Aj v tomto prípade je možné dať do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, a sice „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. práva patria len bdelym. Tento princíp by nemal byť vykladaný inak ani v sporoch, kde jednou zo strán je spotrebiteľ (okrem výnimiek, ako bolo vyššie uvedené, ktoré sú priamo uvedené v zákonných ustanoveniach).

18. Na okraj ešte odvolací súd uvádza, že ak by aj vyhodnotil novotu týkajúcu sa absencie obligatórnych náležitostí v zmluve o úvere v odvolacom konaní ako prípustnú, a prihliadal na ňu pri rozhodovaní, tak ani v tejto časti (určenia, že predmetná zmluva je bezúročná a bezpoplatková) by žalovanému úspech vo veci nepatrilo s poukazom na to, že žalobca sa podaným návrhom zo dňa 26.11.2020 domáhal zaplataenia istiny v sume 19.044,79 eur a nie úrokov a poplatkov spojených so vzniknutou pohľadávkou, ktorému návrhu súd prvej inštancie vyhovel a žiadne úroky a poplatky vzniknuté z predmetnej zmluvy žalobcovi nepriznal.

19. Ako nadväzujúci výrok bol posudzovaný aj výrok o trovách prvoinštančného konania, ku ktorému odvolateľ nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Potvrdenie rozhodnutia v meritornej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, tak zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore.

20. Možno zhrnúť, že v odvolacom konaní žalovaný neprodukoval žiadne skutkové ani právne argumenty, spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho prospech. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP, s ktorým sa stotožňuje.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)